

1. KARA (8) *sb f*

Oba a jasne.

sg N kara (2). ◇ G kary (4). ◇ A karę (1). ◇ I karą [zapis: -a] (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

1. Środek represyjny stosowany za przekroczenie norm obyczajowych, moralnych lub prawnych; castigatio *Mącz, Cn; animadversio, censio, censura, correptio, disciplina, expiatio, multa, multatio, noxa, piaculum, poena, pretium, punitio, supplicium, vindicta legis Cn (7) : Mącz 415c; Mozełz nalefc powoli/ á prziftoina kara [lege: przystojną karą] PaprUp A3v.*

kara na kogo, na co (2) : Y máią ná to/ ktoby kopał brzegi. Kárę y ízpiegi. KlonFlis G3v; KlonWor 25.

W przeciwstawieniu: »nagroda ... kara« (1): Co nas y wízitke rzetz póspolita pfuija dokat to miedzunami niebedzie/ ze nagrody dobrem/ ázlem kari iednac niebedziecie PaprUp G4v.

Wyrażenie przyimkowe: »bez kary« (2): OrzJan 54; A przecię táka íprońność nie była bez káry KlonWor 65.

2. Karanie, wymierzanie kary (1) : *do wiernych rąk iego [króla] była oddána wízyftká władza czci y káry OrzJan 50.*

Synonimy: 1. groza, kaźń, wina.

Cf [GŁODNOKARY], KARANIE, KARNOŚĆ